

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZAHRAŇIČÍ

Č.25

Chcem věrni
zůstat také dál.

CALIF. XII.1970

SESTRY A BRATŘI,

O vánocích vzpomínáme na ty, kdo nejsou s námi, zamysleme se obyčejně nad tím co se stalo v minulém roce a zasníme se do příštího.

Naše myšlenky byly s našimi Junáky doma. Junák byl potřetí rozroštěn. v roce 1939, v roce 1950 a nyní 15. září 1970. Dvakrát se vzkřísil a zase se zvedne. Jaro 1968 a tři roky obnovené činnosti vychovaly nové vůdce a zajistily jeho budoucnost. I pesimista ví a optimista je přesvědčen o tom, že velké myšlenky nikdy nezahynou.

Z novin a zpráv z domova je vidět, že dnešní režim chce vymazat z čejin rok 1968 a vrací se do let Novotného ery. To se ještě nikdy nikomu nedařilo. Hodiny se dají posunout nazpět, ale ne čas. Výchova mládeže je opět "sjednocená" a Junák musil ustoupit Pionýru. Mnoho funkcionářů a mezi nimi i náčelník přešli do nové Jednotné Organizace Děti a Mládeže. My, co jsme ve svobodném světě nemáme práva je za to kritisovat. Jenom budoucnost ukáže správnost jejich rozhodnutí. Asi třetina oddílů také přešla do nové organizace. Nezapomínejme že jsou to titíž skauti, kteří byli v Junáku někteří čtyřicet, padesát let.

Naš úkol v exilu je týž co byl v roce 1939, když jsem převzal vedení našich skautů v zahraničí a tentýž, když jsme se zreorganizovali v roce 1948, udržet dobrou pověst našeho Svojsíkova junactví mezi skauty celého světa. Pokračovat v ideálech pro které žili a pracovali celý život a pro něž trpěli naši bratři a sestry. A hlavně, pokračovat v jednotě kterou jsme udrželi po třicet let.

"Čas málo koho nepokorí a srdce ztvrdne při práci..." Buďme těmi, jejichž srdce neztvrdnou a čas je naučí jen trpělivosti a dá vzrůst moudrosti. Jen v té je síla a naděje na úspěch.

ČESKOSLOVENSKÝ SKAUTING V KANADĚ.

V sobotu 8. srpna 1970 byl v tábore československých skautů na řece "Divěry" poblíž Streetsville, Ontario, ustaven formálně "Junák - československý skauting v Kanadě". Stalo se tak při slavnostním zahájení tohoto vzorného tábora vedoucím bratrem Mirkem Neuhoferem z Oakville, kterému při zakládání po boku stali jen bratři Jaroslav Peterka a Jiri Hlaba, rovněž oba z Oakville.

Na pozemku, který našim chlapcům nezjistně Propůjčil kanadský farmař pan Victor Pinchin, byla ještě koncem června takřka neproniknutelná houština. Skupina vedoucích, jakož i rodičů, spolu se starsími skauty, pozemek dala do porádku a s pomocí vybydovala skautský tabor, na který můžeme být všichni hrdí.

Behem čtrnáctidenního hlavního tábora tam bylo 20 chlapců a děvčat rozdělených do tří družin, všichni asi od osmi let nahoru. Někteří účastníci zřejmě prošli doma aspoň částečnou skautskou praxí v roce 1968 a všichni budili dojem ukázněné jednotky. Prekvapující bylo, že všichni účastníci byli ve skautských krojích.

Mezi hosty jsme zahlédli zástupce skautů ukrajinských, litevských a dalších. Přišel i reportér ze "Staru" a odnesl si několik zaberů. Přestože zahájení tábora nepředcházela propagace v krajiánském tisku, seslo se hodně dospělých. Ti všichni se zájmem sledovali ukázky skautského výcviku a dovedností, shlédli výstavku skautského tisku a fotografií a vyslechli si pozdravy hostů. Za rodiče promluvil bratr Š. Petr, který také přinesl pozdravy "Klubu nových". Účastníky pozdravil také zástupce Sociálního sdružení bývalých politických vězňů, kteří vydatně pomohli při úpravě tábora. Se zájmem byl vyslechnut také vzkaz posledního starosty Československého Junáka - Skauta v Československu, dr. Vělena Fanderlika, který žije v Trail, B.C. Sluší se poznamenat, že mezi účastníky byli také bývalí členové československého skautského oddílu č. 241, který v Torontě fungoval asi až do roku 1964, jakož i někteří skautští funkcionáři československého skautingu v exilu po únoru 1948, a to jak z Kurnau, tak z Ludwigsburku.

Nově ustavená skupina československých skautů se chce připojit ke kanadské skautské asociaci, ale jako samostatná jednotka, v níž se bude mluvit česky a slovensky. Bratr Rikitan, což je skautské jméno bratra Neuhofera, zdůraznil fakt, že československý skauting byl zakázan již dvakrát a sice Nacisty v roce 1940 a pak Komunisty v roce 1948, a že nyní stojí znovu před rozpuštěním. Vyjádřil se, že za nastávajících okolností v dnešním Československu je lépe práci přerušit, než kolabrovat. Pokud z domova docházejí pozdravy ze skautských táborů, je zdůrazňováno, že je topozdrav z posledního skautského tábora... Na jak dlouho musí českoslovenští skauti znovu do podzemí, se zatím nedá vůbec odhadnout. Proto je tím důležitější pozvednout jejich skautský prapor ve svobodném světě, když jej sami se svazanými rukama nemohou nést. Je to tragedie o to větší, že v roce 1969 vyrostl československý skauting během několika málo týdnů na organizaci citající více než 250.000 nadšených členů.

"Naše Vlasy" - Toronto - Srpen 1970.

MOMENTKY BRATRA NAČEŇNÍKA...

Velen Fanderlik

Frans Hals, holandský portreriáta sedmáctého věku kdesi řekl a stokrát dokazal ve svých malbách, že podoba člověka se jeví v tisíci momentech jeho života.

Rozhodnul jsem se proto, že nebudu psát o Svojsíkovi, ale udělám několik momentek a črt perem i stětcem. Uvidíte ho živého tak jako jsme ho vidali my, jeho učedníci...

Pod tímto názvem psával A. B. Svojsík svoje články v Junáku, když bylo třeba něco vysvětlit. Chci zůstat věrný tradici a být tak upřímný jak on dovedl být.

Vejsina z Vás jistě četla článek v Českém Slově dne 9. října 1970, kde anonymní pisatel píše, že se šel sklopina starých skautů a činovníci Junáka "prazského jara" ve Stuttgartě v létě 1970 a rozhodli se vytvořit "Ústředí v exilu".

Toto "Ústředí" existuje již třicet let. Noví bratři to snad nevěděli, ale starí exilanti byli jeho součástí. Kdo jsou ti anonymní lidé, proč prohlašují ve Skautu Exulantu, č. 8 že ani jména tohoto "tajemného" ústředí nebudou označena? Jsme příliš starí hrát si na schovávanou. Známe dobře tyto techniky. Buďto se stydí za svoje jména, nebo je tají, aby dělali dojem, že za nimi kde kdo stojí. To jsou způsoby zanesené sem ze země, kde není svoboda a proto ani skauting, kde se dělají prohlášení a vyzvy, které podepisuje anonymní kolektiv. To si zde v exilu nezavedeme. I když jsme nedocílili všechno co jsme chtěli, udrželi jsme přece za těch třicet let upřímnost, cestnost, přímou a bratrství a to stojí za víc nežli rozmlsky a rozkolnictví.

V tomto článku píše onen pisatel, že "jen v jednotě je náš budoucí program. Nejde o funkce, ale jde o povinnosti ke skautingu a národu a tím se naši skautští činovníci vyhýbají."

Byli jsme jednotní až dosud a právě oni anonymní lidé tu jednotu porušují. Je velice snadné říci: "Kdo není s námi je proti nám, je proti jednotě". Nevíme kdo jsou ti pisatelé, nemůžeme posoudit co udělali a čeho jsou schopni a nemůžeme mít k nim důvěru. Ta skupina starých skautů byla v exilu stejně dlouho jako my. Kdo se vyhýbal povinnostem?

Zamysleme se nad tím, a bude nám to jasné. Skauting vychovával vždycky k samostatnosti a vůdcovství. Vedl k sebevědomí, nadšení a přesvědčení, že to co dělám je správné. Vychovával v nás pevnou sílu a své cíle a plány prosadit. A proto skautští vůdci bývali individualisté a stejně jako učitele věří, že jen oni mají pravdu.

Víme však všichni, a já sám jako právník jsem to nejlépe poznal, že každý problém má nejméně dvě strany a pravda je kdesi uprostřed.

Tatož vůdcovská individualita vede k tomu, že každý ví dobře co sám dělá, ale málo ví o práci ostatních. Nemá ani čas se o to zajímat, a pak snadno říká: "Ten nic neudělal, on také nic nedělal, jen já se dřím."

Jelikož žijeme rozprášení po pěti kontinentech máme mezi sebou málo spojení. Jen někteří z nás dovedou psát dopisy a také je dovedou číst. I to je málo. Na tom nikdo nic nezmění. To je emigrace. A tak se málo známe a nerozumíme si, jak jsme si rozuměli doma, když jsme se viděli každý den.

Jsou mezi námi bratři, které znám čtyřicet i více let. Neviděl jsem je však přes dvacet, třicet let, a oba jsme se změnil. Čas vše mění. Jiné znám leta a leta z dopisů, nikdy jsem je však neviděl. Jsou naše vzájemné představy správné? Snad.

Žijeme daleko od sebe a v různých zemích a s lidmi jiné kultury. Mluvíme celé dny cizími jazyky. Poangličtili, poameričtili, posvedštili jsme se a naše stará česká slova nabyla nového významu. Divíte se, že si nerozumíme?

Chceme-li si rozumět, musíme mít více schovívavosti jeden ke druhému a snažit se pochopit co kdo myslí, říká a dělá.

Bohudík, emigrace měla i dobrý vliv na nás. Odnaučili jsme se malichernosti, nepřikládáme tolik významu drobnostem a vidíme problémy v širších liniích a obrysech. A to nám pomůže k dorozumění.

Každý si může myslit, psát a organizovat co chce. Může však mluvit jen za sebe a ne za anonymní skupinu. Existuje vůbec ta skupina? Kolik lidí čítá? Můžeme jim věřit? Můžeme jít za vidci, které ani neznáme?

Nemůžeme souhlasit s tímto postojem a nemůžeme se podřídit diktátu neznámých lidí, kteří rozhodují, co se bude dělat. Jak se bude jmenovat nadále časopis Skaut Exulant, potom Československý Skaut Junak v zahraničí, a pak opět Skaut Exulant, a teď snad Skautská Stezka, na tom nezáleží. To je věc vydavatele, bratra Kratochvíla, který s obdivuhodnou pilí a vytrvalostí vydává tento list dvacet let pro svou Bolkovu školu. Přispívali jsme do něj, psali jsme do něj, a četli jsme jej. A to budeme dělat dál.

Kdo však bude vydávat "Československý Skauting"? Anonymní redaktor? Kdo bude do něj psát? Kdo to bude platit a kdo to bude také číst? Máme STOPU již přes dvacet let. I ta vycházela s mezerami. Měla však vysokou úroveň. Proč vydávat něco nového? Pro koho?

Nové "Vedení" chce změnit slib a zákon. Proč? Naší povinností je zachovat tradici a ideu Svojsíkova Junaka, aby se zase jednou mohl vzkrisit. Udělat si nový společek hrstky emigrantů s novými zásadami a s novým slibem i zákonem, nemá žádné poslání. To je sebevražda. Máme dosti spolků v emigraci. Proč zakládat nové? Nikomu pryč nejde o funkce. A o co tedy jde? Pro práci bylo vždycky dost místa celých dvacet let. Nikdo nikomu přece nebránil aby pracoval. Jediným našim úkolem je udržet kontinuitu Československého Junaka, když doma není. Zradili bychom své poslání, kdybychom chtěli dělat nový spolek. Ostatně jakypak spolek. Žijeme tu jako rodina po tolik let a vždycky jsme se dohodnuli. Byli lidé, kteří omdleli. Těch bylo vždy a všude. To je život e exilu. Přesto však nás zůstalo dost, abychom mohli nést jméno Junaka dál. A tomuto poslání zůstaneme věrni. A chceme-li je splnit, jednota se musí zachovat.

Sejměte masky, bratři, ať vidíme s kým mluvíme, a pak se spolu dáme do práce.

Velen

Z KRONIKY DRUŽINY RACKU....

Barmoli 24. června 1949

List Rackům: "Scout" znamená stopař a život je stezka. Stali jsme se stopaři, bratři, tož učme se číst na stezce života. To znamená, učme se číst příběhy napsané stopami našich předchůdců a našich spolupoutníků a kdykoliv se stopy krízují a rozchazejí, zastvme se na okamžik, obraťme se zpět a pozorně, obezřetně se rezhledneme, abychom nezabloudili. Podívejme se na strelku své busoly, již říkáme skautsky zákon; zkontrolujme svůj pochodový uhel...

Bratři, stezka života není stejná pro všechny poutníky. Má mnoho křižovatek, mnoho větví. Tu vede rovne, jinde odlíkou, vyhvábí se uskalím, tu je kamenita, jinde jde bazinou, a proto je nutno naučit se nejenom číst, ale i rozumět. A rozumět znamená znát. Znat lidi, naše spolupoutníky, umet je potkávat, umet se rozchat...

Karai

STOPA č. 25. Vyšlo v prosinci 1970

REDAKCE A ADMINISTRACE: V. Balejka, 3133 Shipway Avenue, Long Beach, Cal. 90808